

ΚΛΥΤΙΑ

I

ἰς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς αὐλαίας ἰστάμενος δύναται ν' ἀριθμήσῃ ἑκατοστῆς θεραπόντων, ὅσοι συνωθοῦνται καὶ διαγκονίζονται εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θηβαίου Ἄκτωρος ;

Φέρουσιν ἄλλοι κρατῆρας οἴνου, ἄλλοι στεφάνους ὑακίνθων, ἄλλοι καρπούς καὶ τραγήματα. Καὶ συναντώμενοι μεθ' ὁρμῆς ὑπὸ τὴν ἡχηρὰν στοὰν ἀνταλλάσσουν ἐνίοτε σκώμματα, ἐνίοτε ὕβρεις ἢ δοκιμάζουσιν πρῶτοι λαθραίως τὸν κάλλιστον οἶνον τοῦ κυρίου των.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην ὁ Ἄκτωρ ἐστιᾷ τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρὸς του, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ξενίζει εἰς τὸν οἶκόν του. Οἱ θυρακυλοῦντες εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ὀδυσσεῶς μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης, δὲν ἦσαν ἐνδοξότεροι, οὔτε μᾶλλον πλούσιοι ἢ οἱ δώδεκα οὔτοι, οἵτινες ἤλθον νὰ ζητήσωσιν εἰς γάμον τὴν κόρην τοῦ Βοιωτοῦ.

Ἦδη ἐκομίζοντο αἱ δεύτεραι τράπεζαι, οἱ ὑπηρεταὶ διένεμον στεφάνους καὶ ἄνθη εὐώδη καὶ ὁ Ἄκτωρ ὑπερήφανος ἐγείρεται νὰ σπεύσῃ μετὰ τῶν ξένων του τὸν ἄκρατον οἶνον εἰς τὸν ἀγαθὸν δαίμονα καὶ νὰ πῖῃ τὸ πρῶτον ποτήριον εἶτα ἀπὸ τοῦ κρατῆρος εἰς τιμὴν τοῦ Σωτῆρος Διός. Αἱ Αὐλητρίδες παρελαύνουσι παιανίζουσαι καὶ ἄδουσιν ἐπιθαλάμιόν τι ἄσμα, ὡς ἐὰν ἤθελον νὰ ὑπενθυμίσωσιν εἰς τὸν οἰκοδεσπότην, ὅτι ἔμελλε τὴν ἐσπέραν ταύτην νὰ ἐκλέξῃ τὸν νυμφίον.

Τίνα ἐκ τῶν δώδεκα τούτων θὰ ἀποκαλέσῃ μετ' ὀλίγον υἱόν

του ὀ γέρων Βοιωτός; Οὐδείς δύναται νά μαντεύσῃ ὅ,τι σκέπτεται ὁ Ἄκτωρ. Θ' ἀπέλθωσι κατηφείς οἱ ἄλλοι καὶ μόνος εἰς θά δύνηται καὶ αὖριον εὐθυμος οὕτω νά σπένδῃ τὸν ἄκρατον εἰς τὴν γαμήλιον θοίνην. Ἄλλ' ὅμως ἤδη οὐδείς ἐξ κούτων εἶναι κατώτερος τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐθυμίαν.

Καὶ εἶναι δώδεκα οἱ μνηστῆρες τῆς Κλυτίας καὶ οὔτε εἷς αὐτῶν Θηβαίος. Οἱ τρεῖς ἦλθον ἐκ τῆς πλουσίας Κορίνθου καὶ ἰσάριθμοι ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλοι ἐκ τῆς Τεγέας, καὶ ἄλλοι ἐκ τῆς γείτονος Εὐβοίας. Ἄλλ' ἂν ὁ εἷς καυχᾶται ὅτι ρίπτει μακρὰν τὸ ἀκόντιον, ὁ ἕτερος ὅτι δύναται νά τοξεύῃ ἀπὸ τῆς γῆς τὸν ἀετὸν πετῶντα μεταξὺ τῶν συννέφων καὶ ὁ τρίτος ὅτι δεκάκις ἐπάλαισεν εἰς τὰ Πύθια ἢ τὰ Ὀλύμπια καὶ δεκάκις ἐπανῆλθε, φέρων στέφανον ἐλαίας, οὐδείς ὅμως εἶναι πλουσιώτερος καὶ μάλλον ἰσχυρὸς ἢ ὅσον ὁ Τεγεάτης Στράτων, ὅστις ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς δύο πολεμάρχους καὶ τὴν φρουρὰν τῶν Λακεδαιμονίων.

Ἦδη ὁ Μαρώνιος καὶ ὁ Κύπριος ἀνθοσμίας πληροῦσι τοὺς κρατῆρας καὶ οἱ μνηστῆρες ἕξαλλοι ὑπὸ τοῦ οἴνου ἐγείρονται ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὅπως εἴπωσι τὸ χαῖρε εἰς τὸν ξενίζοντα, ὑψοῦντες ἀφροστερεῖς τοὺς ἀργυροὺς κυάθους, ἐνῶ ὁ αἰοιδὸς ψάλλει πρὸς λύραν τοὺς ἔρωτας τοῦ Ὀρφέως, ἀφοῦ πρῶτον ἔψαλε τὴν κτίσιν τῶν Θηβῶν καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀμφίονος.

Θερμὸς ἐκ τοῦ Κυπρίου καὶ τοῦ ἔρωτος ὁ Στράτων προσεκάλει τοὺς ἄλλους νά δοκιμάσωσιν τὴν μέλλουσαν τύχην εἰς τὸν κόπταθον, ἐκεῖνος ὅστις ὀλίγον ἐπίστευε τὴν μαντικὴν καὶ ἐπίστευε πλείοτερον εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς βίας. Ἐκαστος δὲ προσήρχετο χρυσοῦν κυαθίσκον λαμβάνων ἀνά χεῖρας καὶ ἐπειράτο ν' ἀναρρίψῃ τὸν οἶνον ἐντὸς τῆς ἀργυρᾶς λεκάνης μακρόθεν, προφέρων ἐνδομύχως τὸ ὄνομα τῆς Κλυτίας, χωρὶς οὔτε μία σταγὼν νά ριφθῇ ἔξω. Ἄλλ' οὐδείς ἠδυνήθη νά δειχθῇ νικητῆς καὶ παρέδιδεν εἰς τὸν ἕτερον τὸν κυαθίσκον ἠττημένος καὶ ἀπελπίς. Μόνος ὁ Στράτων δὲν ἐφοβήθη τὴν ἤτταν ὡς ἀπαίσιον μάντευμα.—Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Τροφώνιος ἀπὸ τῶν ἀδύτων τῆς γῆς ἐφέλλιζε, πικρῶς μειδιῶν, φωνήσῃ τὸ ὄνομα ἐτέρου, ὁ Στράτων θά κοιμηθῇ ἡσυχῶς τὴν νύκτα ταύτην, διότι ἠξεύρει νά περιφρονῇ τοὺς χρησμούς!

Ἐντούτοις διεκόπησαν οἱ παιᾶνες καὶ τὰ ἄσματα καὶ σιγὴ ἐπεκράτησε βαθεῖα. Ὁ Ἄκτωρ ἠγέρθη καὶ πάλιν. Αἱ καρδίαι τῶν μνηστήρων ἤρχισαν νὰ πάλλωνται σφοδρότερον ἢ αἱ καρδίαι τῆς λύρας τοῦ αἰοιδοῦ. Θὰ ἀπαγγεῖλη λοιπὸν τὴν καταδίκην τῶν ἐνδεκα μνηστήρων, προφέρων τὸ ὄνομα τοῦ δωδεκάτου, ὡς συζύγου τῆς Κλυτίας ;

Τὸ μέτωπον τοῦ Ἄκτορος ἦτο συνωφρωμένον. . . .

— Χάριτας ὀφείλω—εἶπεν—εἰς τοὺς Θεοὺς, οἵτινές με ἤξιωσαν νὰ ἶδω εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ ξενίσω τοὺς καλλίστους τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ διατὶ οἱ Θεοὶ αὐτοὶ νὰ φανῶσιν ἐπίσης ἐλευθεριοὶ, ὅτε διένεμον εἰς ὑμᾶς τὸ κάλλος, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ἀρετὴν, τὰ πλοῦτη ; Θὰ ἠδυνάμην εὐκολώτερον νὰ ἐκλέξω, εἴαν τις ἠδύνατο νὰ μοι εἶπῃ τις ἐξ ἡμῶν εἶναι κατώτερος τῶν ἄλλων. Διατὶ νὰ μὴ ἔχω δῶδεκα θυγατέρας ! Θὰ ἐρωτήσω διὰ τοῦτο τὸ μαντεῖον καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον πέμψω ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν χρυσοῦν ἀμφορέα δῶρον, ἐκεῖνος θὰ ᾔηνε ὁ σύζυγος τῆς Κλυτίας.

Οὕτως ἐλάλησεν ὁ σοφὸς γέρον καὶ οἱ ξένοι ἀπῆλθον εὐέλπιδες ὡς ἦλθον, ἕκαστος δὲ αὐτῶν ἀνέμενεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν χρυσοῦν ἀμφορέα.

II

Ὁ Ἄκτωρ, ὅστις ἐσκέπτετο οὕτω, ἐλησμόνει τὸν φυγάδα Ῥοῖσον εἰς τὸν ἠρνήθη τὸν γάμον μετὰ τῆς Κλυτίας, ὅτε ὁ πατὴρ τοῦ νεανίου, ὅστις ἦτο ἐχθρὸς του, ἔζη ἀκόμη.

Ἄλλ' ἢ Κλυτία ἀνέμενεν ἐναγωνίως τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἐξορίστου. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐφθασεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἀρχίου Φιλλίδας, ὅστις ὑπεσχέθη εἰς τοὺς φυγάδας νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τῶν Θηβῶν καὶ εἰς τὸν Ῥοῖσον νὰ ζητήσῃ παρὰ τῶν πολεμάρχων τὴν ἄδειαν τῆς ἐπανόδου του, διὰ νὰ ὀδηγήσῃ οὗτος ἔπειτα τοὺς συνωμότας εἰς τὴν Καδμείαν.

Καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἀπὸ τοῦ ὑψίστου δώματος ἠτένιζεν ἄγρυπνος τὴν κάτωθεν πεδιάδα μέχρι τοῦ σημείου, ὅπου ὁ ὀφθαλμὸς συνέχευε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς μετὰ τοῦ ἐδάφους τοῦ οὐρανοῦ.

— Θὰ ἔλθῃ ἄρά γε τὴν νύκτα ταύτην, αὔριον τὴν προῖκν, τὴν δῆλην, τὸ ἐσπέρας; Πότε λοιπὸν θὰ ἔλθῃ;

Μήπως ἐψεύδετο ὁ Φιλλίδας, λέγων ὅτι εἶδε τὸν Ῥοῖσόν μου εἰς Ἀθήνας μετὰ τῶν ἄλλων φυγάδων; Ὅχι· διότι ἀναγνωρίζω τὸν χρυσοῦν του δακτύλιον, τὸν ὅποιον τῷ ἔδωκε νὰ μοι κομίσῃ ὡς ἀρραβῶνα τῆς μελλούσης ἐπανόδου του. Εἶναι τρώντι ὁ δακτύλιος τοῦ Ῥοῖσου μου. Πόσον ἦτο ὠραῖος, ὅταν ἤστραπτεν ἐπὶ τῆς χειρός του! Τίς ἐξ ὕμῶν, ἀστέρες τούρανοῦ, λάμπει γλυκύτερον τῆς λίθου ταύτης;

Καὶ κατεφίλει, κατεφίλει τὸ πολῦτιμον κόσμημα, τὸ ὅποιον ἠκτινοβόλει εἰς τὰς λευκοτέρας τοῦ ἰάσμου χεῖράς της.

Αἴφνης ἠγέρθη. . . Ἐνόμισε μακρὰν ἐπὶ τῆς πεδιάδος ὅτι ἤκουσε βήματα ἵππων. . . Μήπως τὸ οὖς ἀπατηθὲν θέλει ν' ἀπατήσῃ τώρα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀλλὰ τότε τίς εἶναι ὁ ἱππηλάτης ἐκεῖνος, ὅστις παρελαύνει πέραν ἐκεῖ πρὸ τῆς χρυσταλλίνης πηγῆς; Ἐὰν μὴ τις τῶν θεῶν ὠμοιώθῃ μὲ τὸν Ῥοῖσον, ἀναμφιβόλως εἶναι ὁ Ῥοῖσος.

— Αὐτός! Αὐτός—ἐφώνησεν ἐν χαρᾷ ἡ Κλυτία—παρὰ τὴν κελαρῦζουσαν πηγὴν, ὅπου τὸ πρῶτον συννητήθημεν τὴν προτετραίαν τῆς ἑορτῆς, ἐγὼ ὑδροφοροῦσα διὰ τὴν θυσίαν, ἐκεῖνος ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν Πλαταιῶν. Τίνα μαγείαν εἶχε τὸ πρῶτον ἐκεῖνο βλέμμα του! Βαθέως εἰς τὴν καρδίαν ἐνεπάγη τὸ βέλος καὶ ὅμως δὲν ἤσθάνθην τότε τὴν ἀμυχὴν του. Καὶ συγκρατεῖ τὴν ὑπαρξίν μου τώρα τὸ βέλος ἐκεῖνο, διότι ἂν θελήσω νὰ τὸ ἀποσπάσω, ἡ ζωὴ μοι φαίνεται ὅτι θὰ δραπετεύσῃ διὰ τῆς θυρίδος, τὴν ὅποιαν θ' ἀνοίξῃ ἀποσπώμενον. Ἄ! ἐὰν λείψῃ ἡ χερὰ καὶ ὁ πόνος, τί γόητρον θὰ ἔχῃ τότε ἡ ζωὴ; — Ἀλλὰ δὲν βλέπω πλέον τίποτε... Μήπως μὲ ἠτάτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου; Ὅχι· ἡ καρδία μου τότε δὲν θὰ ἐπαλλε τοσοῦτον σφοδρῶς. Δύναται ν' ἀπατηθῇ τὸ οὖς, ὁ ὀφθαλμὸς ἐπίσης, ἀλλ' ἡ καρδία τῆς ἀγαπώσης σπανίως ἀπατᾶται.

Καὶ ἐξέλισεν ὅλον τὸ ὑψιτενές της σῶμα, διὰ νὰ κατοπτεύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐπὶ μακρότερον τὴν πεδιάδα, ἀλλ' ὁ ἱππηλάτης οὐδαμοῦ ἐφαίνετο πλέον.

— Ἀπάτη! Θανάσιμος ἀπάτη! — ἐψιθύρισε καὶ μεταστρα-

φείσα ἔκλινε τὸ λιγυρὸν σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐρειδομένη νωχελῶς ἐπὶ τοῦ περιθρόνου τοῦ δῶμα λιθίνου τοιχίσκου, ὅτε αἴφνης ἀνανήψασα εὐρέθη ἔναντι τῆς μητρὸς της.

— Οἱ θεοὶ ἅς προστατεύωσι τὸν Ῥοῖσον—εἶπεν ἐκείνη σείουσα τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐν ἀπογνώσει—ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι καὶ ἐὰν ἔλθῃ, θὰ ἔλθῃ πολὺ ἀργά!

Ἡ Κλυτία ἐρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην της, πνιγομένη εἰς δάκρυα, ἐνῶ ἡ σελήνη ἐσβύνετο ὀπισθεν τῶν ὀρέων.

III.

Δός μοι, καλὴ κόρη, νὰ πῶ—εἶπεν ὁ νεανίας, καταβάς ἀπὸ τοῦ ἵππου του—δός μοι νὰ πῶ ἀπὸ τοῦ κρυσταλλίνου αὐτοῦ νάματος. Ὁ ἵππος μου ἀπέκαμε τρέχων δι' ὅλης τῆς νυκτὸς καὶ ἐγὼ ὁμοίως. Καὶ ὅμως τίς οἶδεν ἐὰν καὶ οὕτω δὲν φθάνω κατόπιν ἑορτῆς . . . !

Καὶ ἡ ποιμενίς, ἥτις ἤλθε νὰ ποτίσῃ εἰς τὴν πηγὴν τὸ ποιμνίον της, ἔτεινε πρὸς τὸν ἄγνωστον τὴν λάγνηνον πλήρη καὶ ἀφῆκε τὸν ἵππον του νὰ πῆ κύψαντα ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης λεκάνης.

— Δὲν θὰ κεντήσῃς τρίς τὸν ἵππον σου καὶ ἐνώπιόν σου θὰ ἴδῃς τὰ τεῖχη τῶν Θηβῶν καὶ τὴν Καδμείαν; Ἀλλὰ φθάνεις ἐγκαίρως, ἐὰν ἐρχῆσαι κεκλημένος εἰς τοὺς γάμους τῆς Κλυτίας.

— Λοιπὸν δὲν ἐτελέσθησαν . . . ;—ἠρώτησεν ὁ νεανίας καὶ ἀκτίς χαρᾶς ἐφώτισε τὴν ὄψιν του.

— Καὶ θὰ παρέλθῃ ἴσως καὶ ἡ σήμερον, ὅπως παρήλθον καὶ αἱ τρεῖς ἄλλαι ἡμέραι καὶ ὁ Ἄκτωρ δὲν θὰ πέμψῃ τὸν χρυσοῦν ἀμφορέα εἰς τὸν ἐκλεκτὸν του νυμφίον, ὡς ὑπεσχέθη.

— Ἦτο γλυκὺ τὸ ὕδωρ σου, ὦ κόρη, ἀλλ' ἔτι γλυκυτέρα ἡ ἀγγελία σου αὕτη—ὑπέλαθεν ὁ νεανίας καὶ ἀναβὰς ἐκέντησε τὸν ἵππον του.

Ἡ ποιμενίς εἶδε τὸν κοινορτὸν μόνον, τὸν ὁποῖον ἤγειρε καὶ εἶτα ὁ ἵππος καὶ ὁ ἀναβάτης ἠφρανίσθησαν, ἐνῶ αἱ πρῶται ἀκτίες τοῦ ἀνίσχοντος ἡλίου ἐφώτιζον τὴν πεδιάδα.

IV.

Τίνα λοιπὸν ἑορτὴν ἄγουσι σήμερον αἱ Θηβαὶ καὶ οἱ λόφοι τοῦ

ἵπποδρόμου καὶ αἱ ὁδοὶ καὶ ἡ κοιλάς βρίθουσιν ἀστῶν καὶ ξένων;

Ὁ Ἄκτωρ κατήλθε τὴν προτεραιάν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Τροφω-
νίου νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ χρησμόν. Τρις ἠρώτησε καὶ τρις ἡ
φωνὴ ἀπὸ τοῦ βάθους ἐπανέλαθε τὸ ὄνομα τοῦ Ῥοῖσου. Οὐδείς
ἐκ τῶν ξένων του ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ὁ γέρον ἐλησμόνει τὸν ἐξό-
ριστον Ῥοῖσον. Ἐνόμιζεν ὅτι καὶ ὁ θεὸς αὐτὸς ἠρνεῖτο νὰ ἐκ-
λέξῃ μεταξὺ τῶν μνηστήρων καὶ προσεκάλεσεν αὐτοὺς εἰς ἀγῶνα
ἵππικόν, ὅπως ἡ ἀνδρεία ἢ ἡ τύχη ὑποδείξῃ τέλος τὸν νυμφίον. Καὶ
ἐξῆλθον οἱ ἀστοὶ τῆς Ἑπταπύλου καὶ ἐκ τῶν πέριξ κωμῶν νὰ
θαυμάσωσι τοὺς ἀλίμους νεανίας, οἵτινες ἔμπλεοι θάρρους παρε-
τάσσοντο ἐπὶ τοῦ κονισάλου πεδίου. Οἱ κέλητες ξέουσι τὴν γῆν
διὰ τοῦ ποδός, οἱ ἀναβάται ἀνυπομονοῦσιν ἀναμένοντες τὸ πέρασ
τῆς θυσίας καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ χαλκίνου ἀετοῦ,
ὁπότε εἰς τὸν ἵπποδρομον ἐφάνη ἀπρόσκλητος ἵππεύς.

— Τίς εἶνε ὁ ξένος οὗτος, ὅστις ἔρχεται ν' ἀγωνισθῇ μεθ' ἡμῶν;
— Ἠρώτησεν ὁ Στράτων, ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι ἦτο ἄριστος ἵπ-
πεύς. — Μὴ τις ἐμποδίσῃ τὸν νεανίαν τοῦτον, τὸν ὁποῖον τὸ παι-
δικὸν θράσος καὶ ἡ ἀφροσύνη ὀδηγοῦσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον,
ἀλλὰ πολὺ πρότερον πρὶν ἢ διέλθῃ τὸ τρίτον τοῦ δρόμου, ὕστε-
ρος πάντων, μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἶδω ἐκπίπτοντα τοῦ ἵππου τὸν
νεαρὸν ἀναβάτην.

Ὁ ἀπρόσκλητος ἐτάχθη τελευταῖος. Ὁ ὑπερήφανος ἀετὸς το-
ξεύει τὸ βλέμμα του, δὲν κρῶζει ὡς οἱ κόρακες, οὔτε θρηνεῖ ὡς
οἱ λάροι. Καὶ ὁ Ῥοῖσος ἠτένισε μόνον τὸν ὑπερφίαλον Στράτωνα
μειδιῶν καὶ ἐθώπευσε μειλίχιον τὸν λασιαύχενα ἵππον του. Οὐ-
δείς ἐν τῇ παραζῆλῃ ἐκεῖνη ἀνεγνώρισε τὸν νήληυν ἵππότην φέ-
ροντα ὄπλα καὶ στολὴν κυνηγοῦ.

— Ὁ ἀγὼν οὗτος ἔστω τελεσίδικος! — ἐμήνυσεν ὁ Ἄκτωρ διὰ
τοῦ κήρυκος — ἐπιμαρτύρομαι τοὺς θεοὺς, ὅτι καὶ εἰς τὸν ἀγῶ-
στον αὐτὸν νεανίαν δὲν θὰ ἀρνηθῶ τὸ κάλλιστον γέρας, ἐὰν δει-
χθῇ νικητῆς. Ὁμώσατε δὲ καὶ ἡμεῖς ὅτι θὰ σεβασθῆτε τὴν ἐκλο-
γὴν τῶν θεῶν.

Καὶ ἀνέτεινον τὰς χεῖρας οἱ μνηστῆρες ἐπομνύοντες.

Ἦδη ἐγένετο τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ ἀετὸς μετὰ τὰς ἀνε-

πταμένες του πτέρυγας ἐφάνη ἀνακηδῶν, οἱ ἱππηλάται κεντῶν-
τες τοὺς κέλητας διεσπάρησαν εἰς τὸ πεδῖον. Δὲν διασχίζει οὕτω
μετὰ τοσαύτης ταχύτητος ἢ ἀστραπὴ τὰ νέφη, οὔτε ὁ διάττων
ἀστὴρ τὰς ἐκτάσεις τοῦ οὐρανοῦ, μετ' ὅσης ἐκείνοι τὸν ἱππόδρο-
μον. Νέφη κονιορτοῦ ἐκάλυψαν τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἀγωνιζομέ-
νον· καὶ τὸ θεώμενον πλῆθος μετ' ἀγωνίας προσπαθεῖ νὰ διακρίνη
τὸν πρῶτον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἰωρουμένου νέφους.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ἄγνωστος νεανίας παρήλλαξε τὴν νύσσαν
ἐπανακάμπτων ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ ἱπποδρόμου. Ὁ Στράτων
ἐκάλπαξεν ἐγγὺς αὐτοῦ. Ἐὰν ἐκράτει δόρυ ἠδύνατο νὰ κεντήσῃ
τὸν ἵππον του. Ὀλίγον ἔτι καὶ καταφθάνει τὸν ἐπικίνδυνον ἀν-
τίπαλον, τοῦ ὁποίου τὰ ἡνία διαφεύγουσι τῆς χειρὸς· ἀλλ' οὐ-
τος προφθάσας ἀναρπάζει τὸν ὀλισθήσαντα χαλινὸν, πλαταγίζει
τὴν μᾶστιγα, τύπτων τὸν ἀέρα καὶ τρέχει. . . τρέχει ἵπταται
μᾶλλον, ἐνῶ ὁ Στράτων εἰς μάτην κεντᾷ τὸν ἀνορθούμενον ἵππον
του. Φωναὶ ἐπευφημίας ἀντηχοῦσι πανταχόθεν καὶ ἰαχὴ καὶ θό-
ρυθος καὶ ὁ Ἄκτωρ σπεύδων νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν νικητὴν ἀνα-
γνωρίζει τὸν Ῥοῖσον καὶ ἐνθυμεῖται τῆς φωνῆς τοῦ Τροφωνίου.

— Ἔσο λοιπὸν σὺ, Ῥοῖσε, ὁ νυμφίος — εἶπεν ὁ γέρον — ἀφοῦ
οὕτω ἠθέλησαν οἱ θεοί. Ὑμεῖς δὲ οἱ κάλλιστοι ξένοι, ἐξ ὅσων ποτὲ
ἐδέχθη ὁ οἶκός μου, μὴ δυσανασχετήσητε· ἀλλ' ἔλθετε αὔριον νὰ
μετάσχητε τῆς γαμηλίου θοίνης.

— Ὁ Ῥοῖσος ἐδῶ! Ὁ Ῥοῖσος ἐπανελθὼν! — Ἀνεβόησαν οἱ
Ἀθηναῖοι καὶ Εὐβοεῖς μνηστῆρες καὶ ἔτεινον πρῶτοι φίλους χει-
ρας πρὸς τὸν νικητὴν.

Μόνος ὁ Στράτων δὲν ἐπλησίασε τὸν Θεβαῖον. — Νικητὴς ἐμοῦ
ὁ Ῥοῖσος. . .! — ὑπετραύλισε μένεα πνέων — Ἄλλ' ἐγὼ θὰ ἐτοι-
μάσω λαμπροτέραν τὴν γαμηλίον θοίνην.

Καὶ ἐπορεύθη πρὸς τοὺς Βοιωτάρχας. . .

V.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν ἰοχρόων βουνῶν,
ὄτε ἡ νυμφικὴ πομπὴ ἐφέρετο πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Θεβαίου Ῥοῖ-
σου, τὸν ὁποῖον φυγάδα ἐπὶ μακρὸν ἐπανέβλεπον οἱ οἰκεῖοι εἰς τὸ
πάτριον ἔδαφος.

Αἱ νυμφικαὶ δᾶδες ἐφώτιζον τὴν ἑδὸν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ Δήμητρα ἐξῆλθε πάλιν εἰς ἀναζήτησιν τῆς Κόρης. Ὁ λύδιος αὐλὸς καὶ τὰ ἄσματα τοῦ Ὑμεναίου συνῶδευον τοὺς νυμφίους, οἵτινες ἐπὶ τῆς κλινίδος τοῦ τεθρίππου καθήμενοι ἐθεῶντο παρελαύνοντες τὰ πλήθη, ἐνῶ αἱ γυναῖκες ἐκάλυπτον αὐτοὺς δι' ἀνθέων καὶ μύρτων.

Ἦτο ὠραία ἡ νύμφη τοῦ Ῥοῖσου! Ὑπὸ τὸν ἀερώδη πέπλον τῆς ἐκρύπτοντο, ὡς τοξόται ὑπὸ λόγχην, δισσοὶ ὠραῖοι ὀφθαλμοί, ἡ κόμη τῆς κατέπιπτε πλουσία ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἄμπυκος, ὅπου ἤστραπτον πολύτιμοι λίθοι, περιπελέετο τὸ νυμφικὸν στέμμα. Καὶ οὕτω δὲ καθημένη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου ἐπεδείκνυε τὸ ἀμαζόνειον σῶμα καὶ τὴν εὐλίγυστον ὀσφύν.

Ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ, ἥτις κρατοῦσα τὴν γαμήλιον δᾶδα θὰ ὑποδεχθῆ φαιδρὰ τὴν κόρην τῆς καὶ τὸν νυμφίον, οἵτινες καταφθάνουσι; Ἡ Κλυτία ἀντ' αὐτῆς ἠτένισε τὸν Στράτωνα, παραλάσσοντα τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐφρικίασεν ἀπαίσιμα προαισθανομένη.

— Ῥοῖσε! Τί θέλουσιν οἱ ὑπηρέται τῶν ἀρχόντων πρὸ τῆς θύρας σου; Μήπως ὁ Φιλλίδας ἐψεύδετο; Δὲν εἶναι ὁ Στράτων ἐκεῖνος;

— Τί πρὸς ἡμᾶς; Τίς δύναται πλέον νὰ σὲ ἀποσπάσῃ τῆς ἀγάλης μου;

Καὶ κατῆλθε πρῶτος ὁ Ῥοῖσος τῆς ἀμάξης. Οἱ ὑπηρέται καὶ ὁ Στράτων ἐπλησίασαν ἔνοπλοι διασχίζοντες τὸ πλῆθος.

— Ἄς ἐπιστρέψῃ ἡ Κλυτία εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς — εἶπεν ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐτέρου πολεμάρχου — ὁ γάμος οὗτος δὲν ἐτελέσθη. Διατάττουσιν οἱ ἄρχοντες Ῥοῖσον τὸν υἱὸν τοῦ Φιλάρχου ν' ἀπέλθῃ τῆς γῆς τῶν Θηβαίων τὴν ἰδίαν ταύτην στιγμήν καὶ ἀπαγγέλλουσι θάνατον, εἰὰν ἐπελθοῦσα ἡ νύξ δὲν εὕρῃ αὐτὸν ἔξω τῶν τειχῶν.

Καὶ οἱ ὑπηρέται περιεκύκλωσαν τὸν Ῥοῖσον. Ἡ Κλυτία ἀφῆκε κραυγὴν καὶ λιπόθυμος ἔκλινεν εἰς τὴν ἀγάλην τὴν μητρός, ὅπως ὁ ἀνθηρὸς κλόνος τῆς ροδῆς, τὸν ὁποῖον ἔθραυσεν ἡ λαίλαψ. Αἱ δᾶδες ἤρχισαν νὰ σβέννυνται, τὰ ἄσματα ἔπαυσαν καὶ ὁ Ῥοῖσος μάλιστα ἠγωνίζετο νὰ διαγκωνίσῃ τοὺς φρουροὺς του καὶ πλησιάσῃ τὸν Στράτωνα.

Ὁ Ἄκτωρ ἠκολούθησεν αὐτὸν ἀπελπίς μέχρι τῆς πύλης.

— Θὰ ἐπιζήσω ἄρα γε νὰ σὲ ἐπανίδω; Εἶμι πλέον ἢ γέρων καὶ αἱ ἡμέραι μου εἶναι ὀλίγαι. . .

— Θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους ἐντὸς ὀλίγου—ἀπήντησεν ὁ Ῥοῖσος—τοῦτο εἶναι τὸ τελευταῖον τῶν πολεμάρχων ἀνδραγάθημα. Μὴ ἀποσύρητε τὰς τραπέζας τοῦ συμποσίου. Δὲν θὰ ἀναμένωσιν ἐπὶ πολὺ τοὺς νυμφίους.

Καὶ ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους καὶ ἡ πύλη ἐκλείσθη ἡ σιδηρᾶ μετὰ κρότου.

VI.

Εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἄκτορος ἐβασίλευε τὸ πένθος καὶ ἡ ἀπόγνωσις, ὡς ἐὰν ἡ δυστυχία εἰσηλθεν ἐξ ἐφόδου καὶ ἔσβεσε τὰς λαμπάδας τοῦ Ὑμεναίου. Μόνοι οἱ χάλκινοι Σιληνοὶ τῆς αἰθούσης εἶχον ἀκόμη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνημμένους τοὺς λύχνους τῶν.

Εἶναι λοιπὸν αὕτη νύξ γάμων ἢ θανάτου νύξ; Δὲν ἐφέρετο πρὸ ὀλίγου ἡ Κλυτία νύμφη εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ῥοῖσου; Ποῦ εἶναι ἡ γαμήλιος θοῖνη καὶ οἱ φίλοι, οἵτινες θὰ σπείσωσιν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ θὰ εὐχνηθῶσι τοὺς νυμφίους;

— Ὅχι· δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον ὁ Ῥοῖσός μου! — εἶπεν ἀνανήφουσα ὡς ἀπὸ ληθάργου. — Ἴσως δὲν θὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν ζώντων αὔριον! Διὰ τί νὰ μὴ ἀποθάνω μετ' αὐτοῦ;

Καὶ τὴν κόμην ἔχουσα λελυμένην καὶ τὸ ἐξ ἀνθέων στέμμα τῆς ἐρριμμένον χαμαὶ ἡ Κλυτία, ἔθλιβε μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς τὸν νυμφικὸν πέπλον, ὡς ἐὰν προετοιμάζε τὸν βρόχον τῆς ἀγχόνης.

— Ἀκούετε τὴν θύελλαν, ἥτις ὀρύεται πέραν; ὑπὸ τίνα καλύβην κρύπτεται ὁ Ῥοῖσος καὶ ποῦ θὰ διέλθῃ τὴν νύκτα; Εἶναι τρίτη ὥρα καὶ ὁ πατὴρ μου δὲν ἐπανῆλθεν ἀκόμη. . . Μήπως θὰ ἀπολέσω καὶ τὸν πατέρα;

Φωναὶ ἀντήχησαν αἴφνης ἔξωθεν καὶ βημάτων κρότοι. Ἡ μήτηρ ἐξῆλθε παράφορος εἰς τὴν αὔλειον πύλην, ἄλλαι γυναῖκες διεσπάρησαν εἰς τὰς ὁδοὺς, οἱ δούλοι προσχώρησαν μέχρι τῶν πυλῶν τοῦ τείχους· ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ὁ Ἄκτωρ, οὔτε οἱ δαδούχοι, οἵτινες προηγοῦντο καὶ μόνον ἡ καταιγὶς ἐμυκάτο καὶ αἱ ἀστραπαὶ ἐσελά-

γιζον ἄνω τῶν μελανῶν βουνῶν, ὁπότεν αἴφνης γυνή τις φέρουσα καλύπτραν, ἐσθῆτα ποδήρη καὶ ἀκαστράπτοντα ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων κοσμήματα ἐπὶ τῶν ἡμιγύμων βραχιόνων, ἐφάνη προχωροῦσα πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ Ἄκτορος.

— Μάτην—εἶπεν—ἀναζητεῖτε τὸν Ἄκτορα. Ἴσως οὗτος μετ' ὀλίγον ἀπάγεται εἰς τὴν Καδμείαν, ὅπου ὁ Στράτων κατέχει ὡς δεήρους τοὺς ἔνδεκα μνηστῆρας, οἵτινες ὤμωσαν νὰ ἐκδικήσωσι τὸν Ῥοῖσον. Ἄλλ' ἐνόσω εἶναι ἔτι καιρὸς σπεῦσον πρὸς αὐτόν. Δύναται ὁ θεράπων μου οὗτος νὰ σὲ ὀδηγήσῃ πλησίον του. Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ σοὶ ὑπόσχομαι νὰ ἀγρυπνῶ πλησίον τῆς θυγατρὸς σου.

Ἡ μήτηρ ἠκολούθησε τὸν θεράποντα. Ἡ γυνὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸν γυναικῶνα, ὅπου ἡ Κλυτία μόνη ἐγκαταλειφθεῖσα ἐπειράτο ν' ἀναδέσῃ τὸν βρόχον ἀπὸ τῆς μέσης στέγης.

— Σὺ! — Ἐφώνησεν, ἀναγνωρίζουσα τὴν ἐταίραν τοῦ Στράτωνος — Ἡ Κορινθία αὐλητρίς! Τίς σε ἀπέστειλε τοιαύτην ὥραν;

— Ὑπεσχέθην εἰς τὸν Στράτωνα ν' ἀπομακρύνω τὴν σύζυγον τοῦ Ἄκτορος καὶ ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου· ἀλλ' ὑπεσχέθην ὁμοίως εἰς ταύτην ν' ἀγρυπνῶ πλησίον τῆς θυγατρὸς της, μέχρις οὗ ἐπανεῖλθη, διότι ἐνῶ ὁ φύλαξ ἀπέρχεται τίς οἶδεν ἐὰν δὲν φθάνῃ ὁ ληστής.

— Ὁ Στράτων ἐδῶ! — ἠρώτησεν ἡ Κλυτία τρέμουσα ἐξ ὀργῆς μᾶλλον ἢ φόβου. — Δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ εὔρη ζῶσαν.

— Εὐτυχῆς, ὅστις ἐπιζήσῃ τῆς νυκτὸς ταύτης! Τοῦτο μόνον δύναται νὰ εἴπῃ ἡ Κορινθία αὐλητρίς. Δύνασαι καὶ σὺ νὰ περιφρονήσῃς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Στράτωνος, ἐπισείουσα τὸ φάσγανον τοῦτο τοῦ θανάτου, ἀλλὰ μόνον μέχρις ἀπειλῆς, διότι τὸ θυμὰ μοι ἀνήκει

Καὶ ἔδωκεν εἰς ταύτην ἀμφίκοπον μάχαιραν, τὴν ὁποίαν ἔκρυπτεν ὑπὸ τὴν πορφυρᾶν της ἐσθῆτα καὶ ἠφανίσθη ὀπισθεν τῶν παραστάδων.

Μετ' ὀλίγον ὁ Στράτων ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας· ἡ Κλυτία ἀφῆκε φωνὴν ἀγρίαν, τὴν ὁποίαν ἐπανεῖλαθεν ἡ ἡχώ ἐν μέσῳ τῆς σιγηλῆς νυκτὸς.

— Τόσον ἄρᾳ γε ἀπαισία εἶναι ἡ ὄψις μου—εἶπεν ἐκείνος κρατήσας τὸ βῆμα—ὥστε σοὶ ἐμποιεῖ φρίκην! Καὶ ὅμως ἤλθον, ἄνευ

δορυφόρων, μόνος, ἄοπλος, προβάλλων στῆθος γυμνὸν καὶ τετραμένην καρδίαν. Ἦλθον νὰ σοὶ προτείνω εἰρήνην καὶ ἔτι πλέον νὰ ζητήσω ἔλεος παρὰ σοῦ. Ἄ! διὰ τί οἱ ὀφθαλμοί σου νὰ ἔχωσι τοιαύτην μαγείαν! Θὰ ἤμην ὀλιγώτερον ζηλότυπος τότε καὶ ὁ Ῥοῖσος μᾶλλον εὐτυχής!

— Μὴ υπερβῆς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας ταύτης — ἐφώνησεν ἡ Κλυτία ὀπισθεῖσα μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπογνώσεως — ἐὰν ἡ ζωὴ σοὶ εἶναι γλυκυτέρα τοῦ θανάτου. Μοὶ ἀφήρπασας τὸν σύζυγον, μοὶ ἀφαιρεῖς τὸν πατέρα καὶ ἔρχεσαι ἤδη νὰ μοὶ προτείνης γάμους;

Καὶ μεταξὺ τῶν χειρῶν της ἐξήστραψε τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἔως τότε ἔκρυπτεν εἰς τὸν κόλπον της.

— Ἐνθυμοῦ ὅτι ὁ Ῥοῖσος δὲν θὰ ἐπανεῖλθῃ πλέον εἰς τὰς Θήβας — εἶπεν ὁ Στράτων ὠχρὸς ὡς φύλλον φθινοπώρου — καὶ ὅτι ὁ πατήρ σου ὀδηγεῖται μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Καδμείαν. Τίς θυγάτηρ θὰ ἠρνεῖτο νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν γεννήτορα, θυσιάζουσα τὸν ἔρωτά της;

— Καὶ ἔλεγες ὅτι ἤλθες ἄοπλος. . . ! Ἦξευρες ὅτι ἡ ἀπειλή σου αὕτη ἠδύνατο νὰ μ' ἀφοπλίσῃ. Τώρα ἰδοὺ με αἰχμάλωτόν σου.

Ἐἶπεν ἡ Κλυτία, ἀποροῖπτουσα μακρὰν τὸ δάνειον φάσγανον.

— Τίς ἐκ τῶν δύο λοιπὸν πρέπει νὰ ἀποθάνῃ, ὁ ἔρωσις ἢ ἡ στοργή;

— Τὸν πατέρα μου! ἀπόδωσόν μοι τὴν στοργήν του, — ἐφώνησε γονυκλιτῆς ἡ κόρη τοῦ Ἀκτορος. — Θὰ τὸν ἐπανάιδω ἐλεύθερον; θὰ τὸν ἐπανάιδω ζῶντα;

— Μετ' ὀλίγον! Σοὶ ἀποδίδω τὸν πατέρα, μοὶ ἀποδίδεις τὴν εὐτυχίαν.

Καὶ ὁ Στράτων ἐξῆλθε, περιχαρὴς διὰ τὴν νίκην. Δὲν εἶχεν ἐννοήσει τί ἐσκέπτετο ἡ νύμφη τοῦ Ῥοῖσου.

Ὅτε ἡ Κλυτία ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν εἶδε πλέον τὸν Στράτωνα. Ἐνώπιόν της ἴστατο ἡ Κορινθία ἀύλητρίς.

— Ἠδυνάμην νὰ σὲ μισήσω — τῇ εἶπε — διότι χάριν σοῦ ὁ Στράτων μὲ ἀποπέμπει μακρὰν τῶν Θηβῶν. Ἄλλ' ἔνοχος εἶναι ἐκεῖνος μόνος. Καὶ ἡ ἑταίρα, ἥτις ἠξέυρει ν' ἀγκαπᾶ, ἠξέυρει ἐπίσης καὶ νὰ ἐκδικῆται. Οἱ Θεοὶ ἅς προστατεύσωσι τὰς Θήβας. Ὑπάρχουσι τινες, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἀνατείλῃ ἡ αὐριον

ἡμέρα. Ἄλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἀγρυπνεῖτε, διότι ὁ Ῥοῖσος δὲν εἶνε μακρὰν τῶν Θηβῶν . . .

Καὶ βίψασα τὴν καλύπτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἐξῆλθε δραμαία διὰ τῆς αὐλείου πύλης.

VII.

Ὁ Στράτων ἐπορεύθη εἰς τὸ συμπόσιον τοῦ Φυλλίδου, οὗτου τῶ ὑπεσχέθησαν οἶνον καὶ φιλήματα μέχρι βαθείας νυκτός. Ἦγνόει ὅτι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Χάρωνος ἐκρύπτοντο οἱ φυγάδες, οἵτινες ἐμελλον ν' ἀνοίξωσι τὰς πύλας εἰς τὸν Ῥοῖσον . . .

VIII.

Τέσσαρες ἐνιαυτοὶ μετ' ὀλίγον συμπληροῦνται, ἐξ ὅτου οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέχουσι τὴν Καδμείαν. Αἱ γυναῖκες μόναι ἐτέλουν ἐκεῖ ἐορτήν, οἱ γέροντες συνεδρίαζον εἰς τὴν ἀγοράν, ὅτε ὁ Λεοντιάδης ὠδήγησε διὰ τῆς ἐρήμου πόλεως τὸν Φοιβίδαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν. Ἐπειτα καθαιρέσας τὸν ἕτερον πολέμαρχον ἦλθε πρὸς τοὺς Ἐφόρους ζητῶν προστασίαν. Ἡ Σπάρτη ἐτιμώρησε τὸν στρατηγόν της, ἀλλ' ὅμως δὲν ἀπέδωκε τὴν Καδμείαν. Ἄρχοντες ἄλλοι διεδέχθησαν τοὺς πρώτους καὶ αὐτοὺς ἄλλοι ἐτοιμάζονται νὰ διαδεχθῶσι μετ' ὀλίγον. Τίς θὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Καδμείαν;

Οἱ ἐξόριστοι συνηνητήθησαν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος ὠρκίσθησαν ὄρκον ἱερόν. Ὁ Φυλλίδας ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς νὰ καλέσῃ τοὺς ἄρχοντας εἰς τὸ δεῖπνόν του. Ἐκεῖνοι ὠρκίσθησαν νὰ ὑπακούσωσιν εἰς αὐτόν.

Καὶ ἤδη, ὅτε ἐπέστη ἡ ὥρα, ὁ Φυλλίδας ἐνεθυμήθη τοῦ ὄρκου του ἐκείνου καὶ ἐκάλεσεν εἰς συμπόσιον τοὺς δύο πολεμάρχους καὶ τὸν Στράτωνν.

— Φέρατε τὸν Θάσιον οἶνον, ἔπειτα τὸν Χῖον καὶ τὸν Κύπριον ἀνθοσμῖαν. Ἡ φρουρά ἡ ἐκ τῆς Λακεδαιμόνος ἅς ἀγρυπνῆ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐνόσω εὐθυμοῦσιν οἱ ἄρχοντες!—Εἶπεν ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἀρχίου καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἐξέλθωσι διὰ νὰ μὴ συναντήσωσιν αὐτοὺς αἱ Θηβαῖαι γυναῖκες, τὰς ὁποίας ὑπεσχέθη εἰς τοὺς πολεμάρχους.

Ἔξω ἢ θύελλα καὶ ἐδῶ νύξ ὀργίων! Θερμὸς ὑπὸ τοῦ οἴνου καὶ παραπαίων ὁ Ἀρχίας ἔφαλλεν ὕμνους εἰς τὴν Κύπριδα, ὁ ἕτερος συνάρχων ἔσπενδεν εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ Ἄδου καὶ γελῶν παρεκάλει τὸν Πλούτωνα ν' ἀναπέμψῃ τὸν Ἡρακλέα ἐκεῖθεν, ὅπως ἐλευθερώσῃ τὴν Καδμείαν.

— Ἡ λέμβος τοῦ Χάρωνος — ἔλεγεν — ἰδοὺ εἶναι ἐτοίμη ν' ἀναπλεύσῃ τὴν Ἀχερουσίαν, ἐπαναφέρουσα τὸν ἐλευθερωτὴν. Τόπον! τόπον εἰς τὸν Ἡρακλέα!

Καὶ ἔσπενδεν ἀπὸ τῆς κύλικος, προσκαλὼν τὰς σκιὰς τοῦ ἄδου νὰ δοκιμάσωσι τὸν κάλλιστον οἶνον τοῦ Φυλλίδου, ὅτε ἀπεσταλμένος ἐξ Ἀθηνῶν ἦλθε κομίζων γράμματα πρὸς τὸν Ἀρχίαν καὶ παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τ' ἀποσφραγίσῃ ἀμέσως, διότι ἐνεῖχεν σπουδαίαν τινὰ ἀγγελίαν.

Ἐὰν ἦσαν νηφάλιοι, ἤθελον ἶδει τὸν Φυλλίδαν ὠχρίωντα καὶ ταρσώμενον. Ἀλλὰ μόνος ὁ Στράτων, τελευταῖος ἐλθὼν, δὲν ἦτο ἐξημμένος τὴν φρένα καὶ ἐγερθεὶς ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ἔτοιμος νὰ συντρίψῃ τὰς σφραγίδας. — Ἡκούσατε ὅτι σπουδαῖόν τι ἀγγέλεται ἐξ Ἀθηνῶν. . .

— Ἐς αὖριον τὰ σπουδαῖα! — εἶπεν ὁ Ἀρχίας καὶ ἀρπάσας τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Στράτωνος, ἔθετο αὐτὴν ὑπὸ τὸ προσκεφάλιον, ἐφ' οὗ ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνά του. — Ἄς ἐπανεέλθῃ εἰς Ἀθήνας ὁ ἄνθρωπος οὗτος — προσέθηκεν — ἵνα ἀναγγείλῃ εἰς εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τοὺς Πρωτάνεις ὅτι τὴν νύκτα ταύτην οἱ πολεμάρχοι εὐθυμοῦσιν εἰς τὸν οἶκόν σου, ὦ Φυλλίδα. Ἄς ἀπέλθωσιν ἐπίσης καὶ οἱ δαρυφόροι· ἀλλὰ ποῦ εἶναι λοιπὸν αἱ ὠραῖαι Θηβαῖαι; μήπως ἀνήρπασαν αὐτάς οἱ Ζέφυροι καθ' ὁδὸν καὶ ἔλθωσι κατόπιν ἐορτῆς;

— Αἱ γυναῖκες ἀναμένουσιν ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἐκείνου, ἀλλὰ μὴ ζητήσητε ν' ἀποσάσητε τὴν καλύπτραν τινὸς ἐξ αὐτῶν, ἕως οὐ θερμαί ὑπὸ τοῦ οἴνου ἀποκαλυφθῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν, παρέχουσαι γυμνὴν τὴν παρεῖαν εἰς θωπείας καὶ τὰ χεῖλη εἰς φιλήματα — ἀπήντησεν ὁ Φυλλίδας καὶ εἰσήλθε νὰ καλέσῃ τοὺς συνωμότας.

Ὁ Στράτων ἐξῆλθε κρύφα ἐγκαταλείπων τὸ συμπόσιον καὶ ἔσπευσε νὰ προφθάσῃ τὸν φεύγοντα ἄγγελον.

Σιγή ἔξω βαθεῖα ἐκράτει, ἡ θύελλα ἐκόπασε καὶ μόνον οἱ κώδωνες τῶν φυλάκων τοῦ τείχους ἠκούοντο μακρόθεν. Ἦδη αἱ μέσαι νύκτες παρῆλθον καὶ ἡ πλειὰς ἐσθένευστο εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον δὲν διέτρεχον πλέον τὰ μελανὰ νέφη, ἅτινα ἀποκαμόντα συνεσωρεύθησαν πέραν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ Φυλλίδα, ἐπανῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας δηγῶν τοὺς συνωμώτας, οἵτινες ἔκρυπτον ὑπὸ τὴν γυναικειᾶν ἐσθῆτα τυρανικτόνον ξίφος. Τρὶς ἐκάθισε μετὰ αὐτῶν ἐνῶ οἱ τρεῖς ἄλλοι μετρημφισυμένοι εἰς θεραπαινίδας ὑπερέτουν τοὺς εὐωχομένους.

— Δὲν θ' ἀνελεύσης λοιπὸν ὠραία μου γείτων, τὴν καλύπτραν σου! — εἶπεν ὁ Ἀρχίας πρὸς τὸν καθήμενον εἰς τὸ πλευρόν του. — Οὔτε ὑπερέται, οὔτε δορυφόροι ὑπάρχουν ἐδῶ, οἵτινες θά σε καταγγείλωσιν αὐριοῖν εἰς τὰς Θήβας.

Πλὴν ἀντήχησεν αἴφνης κλειομένη μετὰ κρότου ἡ πύλη τῆς αὐλῆς.

— Τί σημαίνει τοῦτο; — ἠρώτησαν οἱ πολέμαρχοι τὸν Φυλλίδα — Διατί αἱ θύραι κλείονται καὶ ἐσβέσθησαν τὰ φῶτα ἐκεῖνα;

— Διότι δὲν πρέπει νὰ ἴδωσι οἱ Θηβαῖοι τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ἐν κραυπάλῃ.

Εἶθε νὰ ἠύχοντο νὰ μὴ ἴδωσιν ἀναρριπτομένην τὴν πρώτην καλύπτραν οἱ πολέμαρχοι! Διότι τοιοῦτον ἀνέμενον οἱ συνωμῶται σύνθημα, ὅπως ἀνασπάσῃσι τὰ ξίφη.

Μετ' ὀλίγον, ἤκουσαν οἱ ἔξω ταραχὴν ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἔπειτα σιγὴ ἐπεκράτησε καὶ εἶδον ἐπὶ τῆς στέγης ἐπισειόμενον πυρσόν.

IX.

— Ἀνοίξατε! — ἐφώνησε ὁ Ἀκτωρ καὶ οἱ ἄλλοι συνωμῶται, οἵτινες ἐνήδρευον ἔξω, κρούοντες τὴν θύραν ἰσχυρῶς. — Θέλω νὰ ἴδω τὸν Ῥοῖσον καὶ νὰ τὸν περιπτύξω πρῶτος, ἔλεγεν ὁ γέρον, ὅστις ἄρτι ἐλευθερωθεὶς, δὲν ἔσπευσε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θυγατρὸς του, ἀλλ' εἰς τὸν οἶκον τοῦ Χάρωνος, ὅπου ἐκρύπτοντο οἱ φυγάδες.

Ἡ πύλη τῆς αὐλῆς ἠνοίγετο καὶ ἐφάνη ὁ Ῥοῖσος κρατῶν αἵμοσταγὰς ἔτι τὸ ξίφος. — Οἱ θύρανοι δὲν ὑπάρχουσι πλέον! εἶπε καὶ ὁ γέρον ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Οἱ ἄλλοι εἰσελθόντες εὗρον ἐκτάδην νεκροὺς τοὺς δύο Πολεμάρχους.

— Καὶ ὁμοίως δὲν βλέπω τὸν Στράτωνα μεταξὺ τῶν νεκρῶν—
ἐπηρώτησεν ὁ Ἄκτωρ, — μήπως θὰ ἐπιζήσῃ ὁ μισθωτὸς οὗτος νὰ
ἴδῃ τὸν ἥλιον τῆς αὔριον;

— Ὁ Στράτων μοὶ ἀνήκει — ἀπήντησεν ὁ Ῥοῖσος — Ἐξεδίκησα
τὰς Θήβας, τώρα θὰ ἐκδικήσω καὶ ἐμαυτὸν.

Καὶ ἐπορεύθη εἰς συνάντησιν τοῦ Στράτωνος, ἐνῶ ὁ Φιλλίδας
μετὰ τριῶν ἄλλων ἔτρεγεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Λεοντάδου.

Ὁ παραδόσας τὴν Κχομείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῆς Λακεδαί-
μονος ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν, εἰς τὸ πλευρόν του ἔχων τὴν
σύζυγον νήθουσαν, ὅτε ὁ Φιλλίδας εἰσῆλθεν ὡς ἀπεσταλμένος τῶν
πολεμάρχων.

— Τί ζητοῦσι παρ' ἐμοῦ τοιαύτην ὥραν οἱ ἄρχοντες; — ἠρώτησε.

— Οὐδὲν πλέον! — εἶπεν ὁ Φιλλίδας — Ἀλλὰ σὲ ἀναμένουσιν εἰς
τὸν ἄδην κάτω.

Ὁ Λεοντάδης ἀναπνῆσας ἐκ τῆς κλίνης του ἐξέτεινε τὴν χεῖρα
ἀναζητῶν τὸν ἀνηρτημένον πέλεκυν, ἀλλ' ἐπαπέπεσεν ἄπνους ὑπὸ
τὸ κτύπημα τοῦ Φιλλίδου, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐπέβαλλον σιγὴν εἰς
τὴν σύζυγον τοῦ προδότου. . . . Ἐπειτα διέταξαν νὰ κλείσωσι
τὰς θύρας καὶ νὰ μὴ ἀφήσωσιν οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἔσπευσαν
ν' ἀνοίξωσι τὰς πύλας τοῦ δεσμοτηρίου.

Ἦδη ἡ ἡὼς ὑπέφωσκεν, ἀλλ' αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι καὶ μόνῃ ἡ
Κορινθία ἔκφρων διέτρεχε τὰς ἀγυιάς, ἀναζητοῦσα τὸν Στράτωνα,
ἡ Κορινθία, ἥτις δὲν ἐπρόδωκε τὸ ἀπόρητον εἰς τοὺς ἄρχοντας,
ἐνῶ ἤξευρεν ἀπὸ τῆς προτεραίας τὴν ἐπάνοδον τῶν φυγάδων. Καὶ
ἔκρουσε πρῶτον τὴν θύραν τοῦ Φιλλίδου, ἀλλ' οὐδεὶς τῇ ἀπάν-
τησεν, ἦλθεν ἔπειτα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Στράτωνος, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ
εὔρε τὸ θυμὰ τῆς· εἶδεν ὁμοίως τοὺς θεράποντας, οἵτινες σύροντες
ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τοὺς ἵππους του, ἔτρεχον πρὸς τὸν οἶκον τοῦ
Ἄκτωρος καὶ ἐνόησεν ὅτι ἐν τῇ ἀπογνώσει του ὁ μυστάρης Στρά-
των ἐσκέφθη τι ἀπαίσιον.

X

Θεράπων ὀπλοφόρος ἐφύλαττε πρὸ τῆς αὐλείου πύλης, ἄλλοι
πρόσκοποι, ἐνήδρευον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, οἱ ἵπποι ἐστρωμένοι

ἐχρεμέτιζον, δάκνοντες τοὺς χαλινοὺς των. Οἱ δούλοι τοῦ Ἄκτορος δεδεμένοι τὰς χεῖρας ὀπισθεν ἐσιώπων εἰς τὴν ἄκραν τῆς αὐλῆς, ἡ μήτηρ ἡμιλιπόθυμος ἐπεκαλεῖτο τοὺς θεοὺς εἰς βοήθειαν. Ἡ Κλυτία γονυπετῆς ἐζήτει ἔλεος παρὰ τοῦ Στράτωνος. . . .

— Νεανία, εἶπεν ἡ αὐλητρίς εἰς τὸν φρουροῦντα παρὰ τὴν θύραν, προτεινούσα βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ καὶ γυμνὸν τὸ ἐγχειρίδιον, τί θὰ προετίμας ἐκ τῶν δύο, τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον;

Ὁ φρουρὸς ἀπεχώρησεν ἔντρομος, ἡ αὐλητρίς ἔρριψε τὸ βαλάντιον εἰς τοὺς πόδας του καὶ εἰσῆλθεν ἀπρατήρητος εἰς τὴν αὐλὴν κρατούσα ἐν τῇ μιᾷ χεῖρι τὸ φάσγανον, ἐν τῇ ἑτέρᾳ δίκτυ περιεστραμμένον.

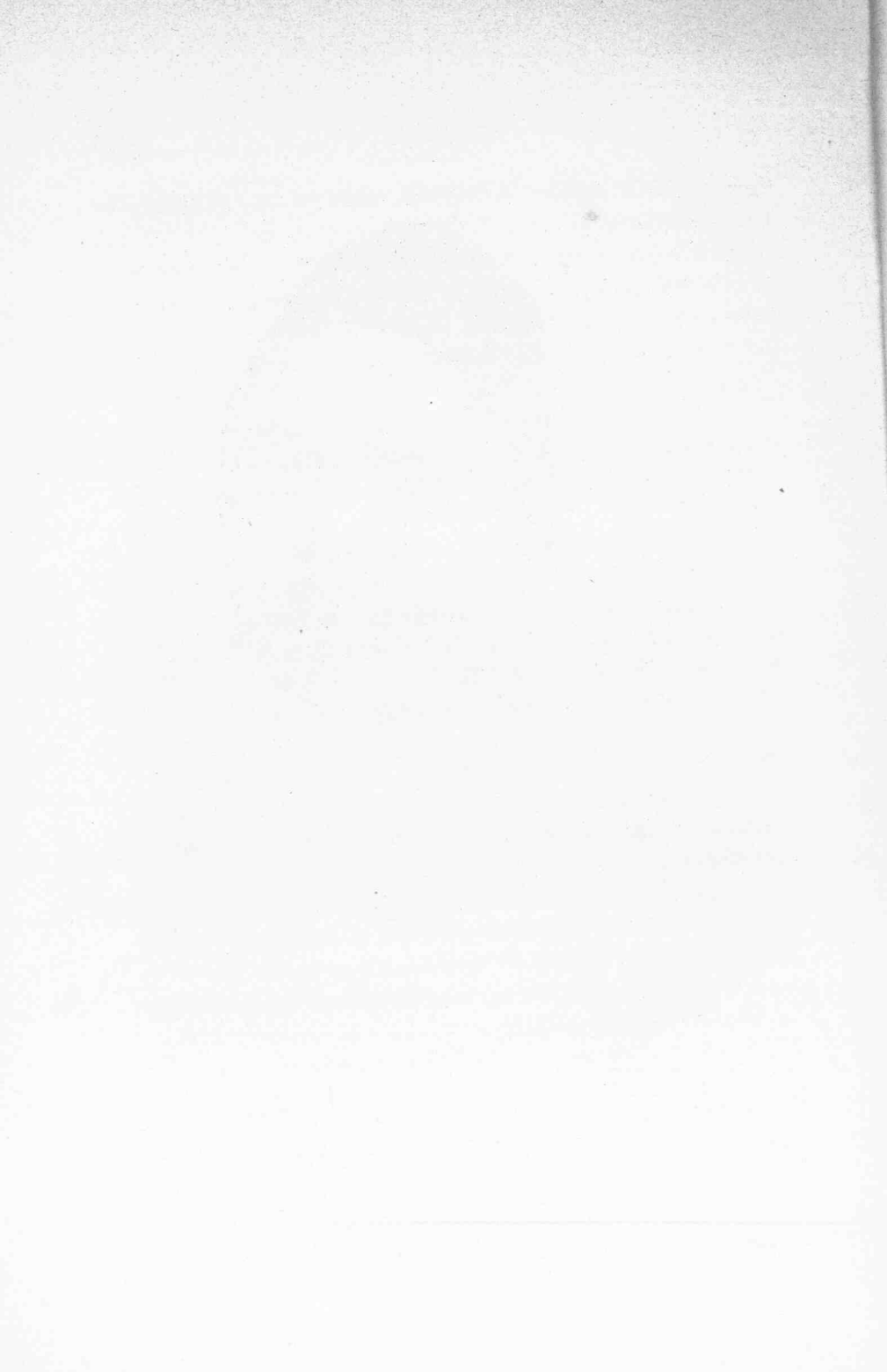
Ὁ Στράτων ἔσυρε διὰ τῆς μιᾶς χεῖρός τὴν Κλυτίαν ἀντιπαλαίουσιν, διὰ τῆς ἄλλης προσεπάθει ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ἐξαγριωθεῖσαν μητέρα, ἥτις ὁμοίαζε τὴν λέαιναν, καθ' ἣν στιγμὴν τῇ ἀρπάζουσι τὰ νεογνά της.

— Ἐλθέ, εἶπε μετὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς, ἐνόσω εἶναι ἔτι καιρὸς νὰ φύγωμεν μακρὰν τῶν Θηβῶν. Ὁ πατήρ σου δὲν ζῆ πλέον καὶ ὁ Ῥοῖσος παραδίδεται μετ' ὀλίγων εἰς τοὺς δημίους του. Ἐπρεπε νὰ ἀποθάνῃ μόλις ἐξερχόμενος τῶν τειχῶν ἐγὼ δέ, ὅστις προσεποιήθην ὅτι δὲν ἐνόησα τί ζητοῦσιν οἱ ἄρχοντες, ἐγὼ ἀποπέμπτουμαι ἤδη τῆς πόλεως. Ἄλλ' ὅμως, μέχρις οὗ ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ, οὐδεὶς δύναται νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπ' ἐμοῦ. Τί δύνασαι Κλυτία νὰ ἐλπίζῃς πλέον παρὰ τῶν νεκρῶν. Σοὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ἀπέρριψες, ὡς τὸ ληκύθιον, οὐτινος ἐξητηλήθητὸ ἄρωμα. Ἡλθον ζητῶν ἔλεος καὶ ἐξῆπάτησας τὸν ἐπαίτην διὰ κενῶν ἐλπίδων, ἐξαγοράζουσα τὸν καιρὸν. Ἐλθέ' ὀλίγας ἔτι ἔχομεν στιγμάς. Ἡκούσας ὅτι μέχρι τῆς ἀνατολῆς μόνον τοῦ ἡλίου μοὶ ἀσφαλίζουσι τὴν ζωὴν οἱ ἄρχοντες. Λοιπὸν εἰπέ προτιμᾶς τὴν φυγὴν μετ' ἐμοῦ ἢ τὸν θάνατον; Τίς δύναται νὰ σὲ ἀποσπάσῃ τῶν χειρῶν μου;

Καὶ ὕψωσε τὸ ἐγχειρίδιον. — Ἐγὼ! — Ἡκούσθη αἴφνης φωνὴ στεντορεία καὶ, ταχύτερα ἀστραπῆς, ἡ Κορινθία ὁρμήσασα περιέβαλεν αὐτὸν διὰ τοῦ δίκτυος, τὸ ὁποῖον ἐκράτει. — Ἐγὼ! ἐπανάλαβεν ἡ ἀπόπεμπτος ἐρωμένη καὶ ἐνέπηξε τὸ φάσγανον εἰς τὴν καρδίαν του. Ὁ Στράτων ἔπεσεν ἄπνους εἰς τὴν γῆν.

ΑΡΑΒΗ ΒΕΗΣ

— Τώρα δύναμαι ν' ἀπέλθω τῶν Θηβῶν — εἶπεν ἡ αὐλητρίς — ἀφοῦ ἐξεδίκηθην!

Οἱ στρατιῶται περιεκύκλωσαν τὴν Κορινθίαν· ἀλλὰ συγχρόνως ἡ πύλη τῆς αὐλῆς ἠνοίγη καὶ ὁ Ἄκτωρ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θυγατρὸς του. Ὁ Ῥοῖσος ὤρμησεν ἐπίσης νὰ ἀναγείρῃ τὴν λιπόθυμον Κλιτύαν, ἀλλ' ὁ ποῦς αὐτοῦ προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ πτώματος.

Τίς μοι ἀφῆρπασε τὴν χαρὰν ταύτην — εἶπεν ἀναγνωρίζων τὸν Στράτωνα — ἐνῶ ἐγὼ ἀνεζήτηον αὐτὸν καθ' ὅλην τὴν πόλιν; Τίς ἄλλος εἶχε νὰ ἐκδικήσῃ πατριίδα καὶ ἐρωμένην, πλήττων τὰ σέβρα ταῦτα;

— Εἶπατε εἰς τοὺς Θηβαίους — εἶπεν ἡ αὐλητρίς — ὅτι ἡ Κορινθία ἑταίρα ἐφόνευσε τὸν Στράτωνα, καθ' ἣν στιγμήν ἠτοιμάζετο νὰ πλήξῃ τὴν καρδίαν τῆς κόρης ταύτης. Ἐὰν δέ τις ἐρωτήσῃ ἔπειτα τί ἀπέγεινεν ἡ αὐλητρίς, εἶπατε ὅτι ἀπέθανε, διότι ἡγάπα τὸν Στράτωνα, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐγένετο ἄφαντος.

XI.

Τὴν πρῶταν αἱ Θῆβαι ἦσαν ἐλεύθεραι, ὁ λαὸς ἔνοπλος ἠκολούθει τοὺς φυγάδας καὶ ὁ φρούραρχος τῆς Καδμείας παρέδιδε μετ' ὀλίγον ἑαυτὸν καὶ τὴν Ἀκρόπολιν εἰς τοὺς Θηβαίους.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Ἄκτωρ ἐώσταζεν εὐτυχῆς τὴν ἄλωσιν τῆς Καδμείας καὶ τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς του. Οἱ ἔνδεκα μνηστῆρες, τοὺς ὁποίους ἠλευθέρωσε ὁ Φιλλίδας παρεκάθητο εἰς τὴν γαμήλιον θοίνην καὶ ὁ Ῥοῖσος ἔσπενδεν ἀπὸ τῆς χρυσῆς κύλικος εἰς τιμὴν τοῦ Σωτῆρος Διός.

Νοέμβριος 1882.

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ.